

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudkyň JUDr. Věry Balejové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **R. L.**, bytem X, právně zastoupeného JUDr. Jiřím Machem, advokátem v Jindřichově Hradci, Masarykovo náměstí 1/II, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství v Brně**, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutím ze dne 12. 2. 2014 čj. 2611/14/5000-14102-702767, ze dne 12. 2. 2014 čj. 2612/14/5000-14102-702767 a ze dne 11. 2. 2014 čj. 2613/14/5000-14102-702767, **t a k t o:**

Žaloba se z a m í t á.

Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

(1) Žalobou doručenou dne 11. 4. 2014 Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2014 čj. 2611/14/5000-14102-702767, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 15. 3. 2013 čj. 433919/13/2205-24801-306790, kterým byla žalobci doměřena za zdaňovací období roku 2009 podle pomůcek daňová ztráta ve výši 166.915 Kč, doměřena daň ve výši 45.480 Kč, vyměřen daňový bonus ve výši -10.680 Kč a sdělena povinnost uhradit penále ve výši 17.441 Kč a toto rozhodnutí bylo potvrzeno, ze dne 12. 2.

2014 čj. 2611/14/5000-14102-702767, kterým bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 15. 3. 2013 čj. 434222/13/2205-24801-306790, kterým byla doměřena za zdaňovací období roku 2010 podle pomůcek daňová ztráta tak, že byla doměřena podle pomůcek ve výši -235.845 Kč, doměřen daňový bonus ve výši -7.770 Kč a současně uložena zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 1.554 Kč a zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daňové ztráty ve výši 2.358 Kč a ze dne 11. 2. 2014 čj. 2613/14/5000-14102-702767, kterým bylo změněno napadené rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 15. 3. 2013 čj. 434044/13/2205-24801-306790, kterým byla doměřena za zdaňovací období roku 2011 podle pomůcek daňová ztráta tak, že činí -34.544 Kč, doměřená daň ve výši 45.321 Kč, daňový bonus ve výši -11.604 Kč a uložena zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 11.385 Kč a penále z doměřené daňové ztráty ve výši 3.045 Kč.

(2) Žalobce uvedl, že má pochybnosti o tom, že skutečnost, že v rozporu s ustanovením § 7b č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o daních z příjmů) nevedl evidenci zásob, byla důvodem ke stanovení daně dle pomůcek. Dle žalobce pomůcky správcem daně použité byly nepřiměřené a nelze souhlasit s tím, že daň byla správně zjištěna a stanovena. Žalovaný správní orgán pochybení správce daně nenapravil. Žalobce připustil, že hlavní daňový subjekt, od něhož se jeho daňová povinnost odvíjí, nevěnoval takovou pozornost daňové kontrole, jak by vyžadovala, a proto mohlo dojít k tomu, že skutečně pracovníku správce daně uvedl, že prodával pouze své výrobky, ačkoliv tím mínil skutečnost, že prodává výrobky označené jeho značkou „Kings“ a nikoliv výrobky označené jinak. Zapomněl uvést, že značnou část prodávaných výrobků vyrobili na objednávku jiní výrobci a jeho značkou označili. Hlavní daňový subjekt připustil, aby se správcem daně jednal Ing. M. K., ačkoliv mu k tomu neudělil plnou moc a tento ekonom ani nebyl jeho zaměstnancem.

(3) Podle žalobce je pro věc podstatná evidence příjmů a výdajů, evidence majetku a závazků slouží k úpravám, které ukládá zákon. Z toho důvodu je závěr, že daňový subjekt nesplnil při dokazování některou ze svých zákonných povinností, a tudíž nelze stanovit daň dokazováním, je nepřesvědčivý. Správce daně nezpochybnil žádný z jednotlivých vykázaných příjmů, ale příjmy jako celek. Neexistenci knihy jízd a neprůkazné vedení evidence majetku a závazků správce daně použil jako hlavní důvod pro stanovení daně podle pomůcek. Neanalyzoval, jaký má tato skutečnost dopad na výpočet daně. Tento postup žalobce označil jako účelový. Správce daně neuznal některé výdaje daňového subjektu jako daňové, ale vzápětí část těchto výdajů s poukazem na konkrétní doklady jako daňové uznal jako výhodu pro daňový subjekt nebo jako pomůcku. Žalobce má za to, že tento postup není správný, neboť nelze část daně stanovit dokazováním a část dle pomůcek. Podle žalobce nebyl správce daně oprávněn přistoupit ke stanovení daně podle pomůcek. Postup, který je stanoven v § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu nahradil správce daně pouhým konstatováním, že má pochybnosti o správnosti vykázaných příjmů. Požadoval, aby žalobce prokázal skutečnosti, které nenastaly.

(4) I kdyby nebylo možné žalobci stanovit daň dokazováním, žalobce zastává názor, že daň byla stanovena podle pomůcek nesprávně. Jako absurdní označil žalobce postup správce daně, pokud použil obrácenou metodu, kdy ze špatně pochopeného procentního podílu materiálových nákladů na celkové ceně zboží, vypočetl celkové příjmy. Správce daně i odvolací orgán shodně zjistily, že žalobce neměl zaměstnance, přesto však pokládaly za přiměřenou výši příjmů vypočtenou podle pomůcek, ač je vyloučené, aby žalobce při spolupráci s manželkou dosáhl pomůckami zjištěných příjmů. Podle žalobce zásada volného

hodnocení důkazů neznamená, že daňové orgány mohou opomenout pravidla logického vyvozování. Poukázal na ustanovení § 98 odst. 4 daňového řádu podle kterého, pokud nelze stanovit daň dostatečně spolehlivě, správce daně s daňovým subjektem daň sjedná. Žalovaný nedostatečně posoudil, zda bylo přihlédnuto ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt, neboť zohlednil pouze slevu na dani na poplatníka a daňové zvýhodnění na vyživované dítě. Akceptoval názor, že nebyly zjištěny další okolnosti, z nichž by pro daňový subjekt vyplývaly výhody. Přitom podle ustálené judikatury mohou být takovými výhodami skutečnosti, za jakých podmínek daňový subjekt podniká v tom kterém oboru, lokalitě, komoditě a jaké jsou příjmy srovnatelného podnikatele, apod. Tyto skutečnosti zváženy nebyly. Nebylo vzato v úvahu, že žalobce nevyvíjí podnikatelskou činnost jen v pracovních dnech. Výzva, která byla žalobci doručena, nevykazovala náležitosti podle § 92 daňového řádu. Nesplňovala požadavky na výzvu, a tudíž ji žalobce považoval za nesplnitelnou a neúčinnou. K tomu odkázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Výzva musí být jasná, srozumitelná a splnitelná. Po žalobci nelze požadovat, aby dokazoval negativní skutečnosti.

(5) Žalobce dále vznesl výhrady vůči způsobu zjištění a stanovení daně dle pomůcek. Namítl, že správce daně zjištění učinil na základě informací ekonoma hlavního daňového subjektu, který neměl k jednání plnou moc a hlavní daňový subjekt vyjádření a výstupy neautorizoval. K výpočtu předpokládané výše příjmu použil triviální úvahu a vzorce na úrovni malé násobilky tak, že prokázané výdaje za materiál vydělil 40 a vynásobil 100, aniž by přihlédl k tomu, že zdaleka ne veškeré zakoupené látky byly v konkrétních zdaňovacích obdobích hlavním daňovým subjektem zpracovány a realizovány jako reálně prodané vlastní výrobky. Hlavní daňový subjekt se v uvedených zdaňovacích obdobích zabýval i prodejem zboží zakoupeného od jiných výrobců, jak bylo zřejmé z účetních dokladů. Správce měl zjistit, že v roce 2009 tyto výdaje na nákup zboží činily z částky 1.631.583 Kč, kterou správce daně mylně pokládal za úhrn výdajů za materiál pro vlastní výrobu, částku v úhrnné výši nejméně 944.792 Kč od jím uvedených firem a v roce 2010 činily tyto výdaje za zboží z částky 856.791 Kč, kterou správce daně mylně pokládal za úhrn výdajů za materiál pro vlastní výrobu, částku v úhrnné výši 440.738 Kč od uvedených firem, přičemž na velkoobchodní činnost daňového subjektu s tímto zbožím vzorec (pomůcka) správce daně rozhodně nedopadá, neboť v konkurenčním prostředí trhu nelze 60 % marže mimo veškerou pochybnost dosáhnout. Správce daně ani nepřihlédl k tomu, že hlavní daňový subjekt až do srpna 2011 provozoval jen právě velkoobchodní, nikoliv i maloobchodní činnost a není tudíž představitelné, jak by mohl dosahovat neevidovaných příjmů od firem, s nimiž obchodoval, když takové neevidované příjmy jsou snad představitelné jen u maloobchodního prodeje konečným spotřebitelům. Od srpna 2011 hlavní daňový subjekt nabízel své i cizí výrobky na internetu a dosáhl výtěžku z jejich prodeje ve výši 83.813 Kč. Správce daně nepřihlížel ke ztrátám vzniklým prostřihem látek, který zejména u složitěji vzorovaných látek je značný a činí 10 %.

(6) Hospodaření hlavního daňového subjektu v roce 2009 bylo navíc ovlivněno velkým obchodem s firmou Nutricia a.s. na výrobu 35.000 kojeneckých čepiček. Hlavní daňový subjekt provedl analýzu tohoto případu, z čehož se podává hypotetický příjem této zakázky v částce 1.303.030 Kč. Skutečný příjem z této zakázky činil 1.300.600 Kč, z čehož žalobce dovozuje reálnost výše uvedeného výpočtu. Z nakoupeného materiálu mu pro další výrobu v roce 2009 po odpočtu materiálu pro obchod s Nutricia a.s. činily tržby dosažené hlavním daňovým subjektem částku 589.585 Kč při použití pomůcek. Z nákupu zboží za pořizovací cenu 944.790 Kč zůstalo hlavnímu daňovému subjektu na skladě zboží za 365.000 Kč. I pokud by žalobce použil pro výpočet tržeb marži 40 %, činily příjmy z prodeje zboží

částku 811.708 Kč. Součet částek představujících tržby z obchodu s firmou Nutricií činí 2.704.324 Kč, což koresponduje s úhrnem příjmů, které hlavní daňový subjekt vykázal v přiznání k dani z příjmu za uvedené zdaňovací období. Tvzení žalobce, tudíž nejsou žádnou spekulací, ale vycházejí z analýzy přijatých a vydaných faktur a jejich příloh, které měl správce daně k dispozici a jsou součástí evidence hlavního daňového subjektu, o nichž správce daně tvrdil, že z této evidence vycházel. Žalovaný byl povinen v rámci odvolacího řízení napadené rozhodnutí správce daně změnit nebo zrušit nebo řízení zastavit. Pokud tak neučinil, pochybil a postupoval v rozporu s § 1 odst. 2, § 98 odst. 1,2 a § 114 daňového řádu, proto bylo navrženo zrušení rozhodnutí, která byla napadena žalobou a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

II. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného

(7) Žalovaný správní orgán navrhl zamítnutí žaloby. Vyslovil souhlas s rozhodnutím věci bez nařízeného jednání. Žalovaný správní orgán v první a druhé části svého vyjádření zrekapituloval dosavadní průběh řízení. K žalobcem tvrzenému nezákonnému přechodu na pomůcky a nepřiměřenosti těchto pomůcek žalovaný uvedl, že tento názor nesdílí. V případě žalobce bylo přistoupeno ke stanovení daně na základě pomůcek v souladu se zákonem. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce neunesl důkazní břemeno. Žalovaný připomněl, že hlavní daňový subjekt nevedl knihu jízd, nevedl evidenci o průběžném hospodaření s majetkem, nepředložil soupisy skladových zůstatků k poslednímu dni kalendářního roku. Předložená daňová evidence nebyla dále správná a průkazná. Pochybnosti správce daně nebyly odstraněny, porto byly splněny podmínky pro přechod na stanovení daně za použití pomůcek. K námitce nespolehlivého stanovení daně pomůckami žalovaný uvedl, že v průběhu daňového řízení žalobce, respektive hlavní daňový subjekt, neuvedl, že ve skutečnosti nakupovali hotové výrobky, které dále prodávali. V průběhu celé daňové kontroly správce daně opakovaně uváděl své výpočty, ze kterých bylo zřejmé, že pro celý účet 501 zohledňuje žalobcem tvrzenou výši ceny surovin, tedy 20 až 40 %. Žalovaný uvedl, že to byl sám hlavní daňový subjekt, respektive jeho účetní, kdo na účtu 501 evidoval položky pod souhrnným označením suroviny. Pokud tedy hlavní daňový subjekt na otázku správce daně ohledně podílu cen surovin k výsledné ceně výrobku uvedl 20 až 40 %, je možné usuzovat, že tímto sděloval i podíl ceny již hotových textilií na výsledných cenách výrobku. Pro výpočet daňové povinnosti žalobce byl využit pro žalobce výhodný podíl ceny surovin na výsledné ceně 40 %. Zohledněním horní hranice vyšel správce daně žalobci vstříc a i v případě, že by skutečně u již hotových výrobků byl podíl jejich pořizovací ceny k ceně výsledné vyšší, byly by zde ztráty a všechny látky by nebyly zpracovány zohledněním procentního podílu ve výši 40 % pro všechny položky evidované na účtu 501, u některých přitom byl dle tvrzení hlavního daňového subjektu procentní podíl materiálu a výsledné ceny pouze 20 %. Správce daně tyto případné nesrovnalosti zahladil a lze usuzovat, že daň byla žalobci stanovena na základě pomůcek dostatečně spolehlivě. Žalovaný k tomu odkázal na rozsudek NSS čj. 8 Afs 69/2010-103, kde NSS uvedl, že dostatečnou spolehlivost je nutné chápat tak, že správce daně dosáhl kvalifikovaného odhadu tak, aby se daň co nejvíce blížila realitě.

(8) Žalovaný vyslovil přesvědčení, že pomůcky využitě správcem daně nebyly nepřiměřené a nevybočovaly ze zákonných mezí. Proto žalovaný uzavřel, že daň byla stanovena dostatečně, spolehlivě a tím byla naplněna i poslední podmínka pro zákonný přechod na stanovení daně dle pomůcek. Námitky týkající se nezákonného přechodu na pomůcky a nepřiměřenosti pomůcek označil žalovaný za nedůvodné.

(9) Pokud žalobce nesouhlasil s jakým výhodám bylo správcem daně v jeho případě přihlédnuto, pak žalovaný zdůraznil, že správce daně odečetl slevu na dani za poplatníka a uplatnil daňové zvýhodnění na vyživované dítě a zohlednil, že žalobce spolupracoval se svou manželkou, kteří si mezi sebou rozdělovali příjmy. Další přímé výhody nebyly v průběhu daňového řízení zjištěny. Nepřímou výhodou pro žalobce bylo využití nejvyššího, hlavním daňovým subjektem uvedeného, procentního podílu ceny materiálu na ceně výrobku. Dále byly žalovaným ve prospěch žalobce zvýšeny výdaje na pohonné hmoty použité jako pomůcky, kdy bylo zohledněno, že nebylo prokázáno, že druhý automobil byl využíván i k osobní potřebě. Žalovaný v rámci odvolacího řízení přezkoumal výhody a shledal je dostatečnými a námitky označil za nedůvodné.

(10) Žalovaný odmítl námitku, že výzva vydaná správcem daně ze dne 21. 8. 2012 byla neúčinná a nesplnitelná. Žalobcem odkazovaný judikát Nejvyššího správního soudu nelze na danou věc použít, neboť výzva splňovala veškeré nároky kladené na ni zákonem i rozhodovací praxí soudů. Výzva byla koncipována do několika částí, ve kterých byl žalobce vyzván, aby přesně specifikoval výdaje, které byly použity k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Vyzýval jej i k prokázání správnosti, pravdivosti a úplnosti údajů o příjmech uvedených v daňových přiznáních. Nepoužil termín „předložte“, se kterým bylo pracováno v žalobcem odkazovaném judikátu, ale použil ve výzvě z 21. 8. 2012 formulaci „prokažte“. Poučení, které bylo žalobci dáno a bylo správcem daně ve výzvě uvedeno, že požadované skutečnosti mohou být prokázány veškerými důkazními prostředky, jimiž lze zajistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti potřebné pro správné zjištění a stanovení daně, bylo správné. Výzva byla tudíž koncipována tak, aby žalobce předložil jakékoliv důkazní prostředky. Výhrady proto žalovaný označil za nedůvodné. K otázce přenesení důkazního břemene žalovaný uvedl, že poté, kdy vyjádřil správce daně pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti povinných evidencí a záznamů, a to ve výzvě, se přeneslo důkazní břemeno na daňový subjekt. Správce daně splnil povinnost stanovenou mu v § 92 odst. 4 daňového řádu, aby vyzval daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně. Výzvu vydal poté, kdy daňový subjekt neunesl své primární důkazní břemeno. Z textu výzvy je zřejmé, jaké pochybnosti byly na straně správce daně, tudíž správce daně své důkazní břemeno unesl a tím došlo k přechodu důkazního břemene zpět na žalobce. To v ovšem další fázi řízení uneseno nebylo, a proto námitka není důvodná. K tvrzení negativní teorii důkazní žalovaný uvedl, že výzva nebyla takto koncipována. V průběhu daňové kontroly nebyl žalobce vyzván k prokázání skutečností, které nenastaly, ale naopak byl vyzván k tomu, aby prokázal to, co tvrdil ve svých daňových přiznáních. Námitka proto není důvodná.

(11) Žalobce v žalobě uvedl, že výdaje byly v jeho případě stanoveny dokazováním, což vede k nepřipustné kombinaci dokazování a pomůcek. Žalovaný tento názor odmítl. Připustil, že v rámci pomůcek využil údaje z účetnictví hlavního daňového subjektu a z daňových přiznání žalobce a hlavního daňového subjektu, nicméně ve smyslu § 98 odst. 3 písm. a) daňového řádu mohou jako pomůcky být využity i důkazní prostředky, které nebyly správcem daně zpochybněny a těmi jsou bezpochyby i podklady předložené žalobcem. Tento názor vyplývá i z komentáře k daňovému řádu. Rovněž lze tento názor podpořit judikaturou správních soudů, a to Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 9/2012-24. V případě žalobce nedošlo k nezákonné kombinaci stanovení daně dokazováním a podle pomůcek a námitky jsou proto nedůvodné.

(12) K námitce žalobce, že správce daně nevěnoval daňové kontrole takovou pozornost, jakou by vyžadovala, tudíž nastala situace, kdy za hlavní daňový subjekt jednal

Ing. Miroslav Kovář, který hlavním daňovému subjektu pouze na základě ústní dohody vedl účetnictví, k čemuž neměl udělenou plnou moc a není ani zaměstnancem žalobce, žalovaný uvedl, že ze spisu vyplývá, že toto tvrzení neodpovídá pravdě. Správce daně dle úředního záznamu ze dne 19. 3. 2014 od účetního převzal technický nosič dat s evidencí příjmů a výdajů žalobce za roky 2009, 2010 a 2011 ve formě hlavní knihy a knih přijatých faktur. Hlavní subjekt přiznává, že mezi ním a účetním existovala ústní dohoda, na základě které žalobci zpracovával účetnictví. Z těchto opakovaných vyjádření hlavního daňového subjektu bylo postaveno najisto, že některé jeho části účetnictví má jeho účetní, který je donesl správci daně. Je tedy zřejmé, že podklady předané správci daně byly doklady vztahující se k daňovým povinnostem žalobce a hlavního daňového subjektu a v takovém okamžiku je nerozhodné, v jakém vztahu je osoba doklady předávající k hlavnímu daňovému subjektu. Správce daně má ve smyslu § 93 odst. 4 daňového řádu pravomoc takové podklady vyžádat od kohokoliv. Pokud správce daně od účetního převzal evidenci týkající se žalobce a hlavního daňového subjektu, nejednalo se o nezákonně získaný důkaz.

III. Obsah správních spisů.

(13) Ze správních spisů finančních orgánů obou stupňů vyplynuly pro věc následující rozhodné skutečnosti:

(14) Žalobce byl ve zdaňovacím období roku 2009, 2010 a 2011 spolupracující osobou své manželky M.L. (dále jen „hlavní daňový subjekt“) ve smyslu § 13 zákona o daních z příjmů. Příjmy a výdaje mezi sebe žalobce a hlavní daňový subjekt rozdělovali polovinami. Z toho důvodu se zjištění učiněná u hlavního daňového subjektu projevila při výpočtu daňové povinnosti žalobce. U žalobce byla zahájena daňová kontrola daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2009, 2010 dne 19. 3. 2012. To vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 19.3. 2012 č.j. 28030/12/086930303658. Daňová kontrola za zdaňovací období roku 2011 byla u žalobce zahájena dne 19. 6. 2012, o čemž svědčí protokol o ústním jednání ze dne 19. 6. 2012 č.j. 92631/12/086930302658.

(15) Při ústním jednání dne 22. 2. 2012 hlavní daňový subjekt k dotazu správce daně, kolik z celkové ceny výrobků činila cena spotřebovaných surovin, uvedl, že jednalo se o 20 % - 40 %, a to v závislosti na jednotlivém druhu výrobku. Správce daně v průběhu daňové kontroly proto ověřoval správnost údajů o výši příjmů a výdajů uplatněných hlavním daňovým subjektem v jeho daňových přiznáních. Porovnával údaje uvedené hlavním daňovým subjektem v jeho daňových přiznáních. Porovnával údaje uvedené hlavním daňovým subjektem v jeho daňových přiznáních s údaji, které správce daně stanovil za pomoci hlavního daňového subjektu uvedenými cenami materiálu na celkové ceně výrobku. Tímto postupem byly správcem daně zjištěny nesrovnalosti ohledně výše příjmů vykázaných hlavním daňovým subjektem.

(16) Správce daně vydal dne 21. 8. 2012 výzvu k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně pod č.j. 109393/12/086930303139, kde byl hlavní daňový subjekt vyzván k tomu, aby přesně specifikoval doklady, kterými by prokázal, že jedná se o výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, aby prokázal správnost, pravdivost a úplnost údajů o příjmech uvedených v hlavních daňových přiznáních za konkrétní zdaňovací období. Hlavní daňový subjekt na výzvu reagoval v rámci ústního jednání dne 12. 9. 2012, který byl zaznamenán v protokolu pod č.j. 113140/12/086930302658. Žalobce byl seznámen s výsledkem kontrolního zjištění dne 29. 10. 2012. Zpráva o daňové kontrole daně z příjmu fyzických osob

č.j. 130436/12/086930302658 byla projednána dne 17. 12. 2012 v rámci ústního jednání, což je zachyceno v protokolu č. 13043912/0869303026658. Ve zprávě správce daně dospěl k závěru, že nebylo uneseno důkazní břemeno. Vzhledem k absenci objektivních důkazních prostředků konkrétně nepředložení skladové evidence, inventurních soupisů, stavu zásob, knihy jízd a nevěrohodné daňové evidence nebylo lze stanovit daň dokazováním.

(17) Správce daně dne 14. 2. 2013 vyhotovil úřední záznam o použitých pomůckách č.j. 234210/13/2205-05402-302658, ve kterém pro stanovení výdajů podle § 7 zákona o daních z příjmů využil údaje o nakoupeném materiálu na účtu 501 a informace hlavního daňového subjektu o podílu ceny surovin na výsledné ceně výrobků. Správce daně využil nejvyšší rozpětí, které bylo sděleno hlavním daňovým subjektem ve výši 40 %. Ke stanovení výdajů podle § 7 zákona o daních z příjmů správce daně použil mimo jiné daňové přiznání hlavního daňového subjektu, evidenci příjmů a výdajů hlavního daňového subjektu a správcem daně nezpochybněné doklady ohledně k materiálu, režijních nákupů a nákupu majetku. Správce daně stanovil samostatně výdaje na pohonné hmoty, a to pomocí znění § 24 odst. 2 písm. zt) zákona o daních z příjmů ve znění účinném od roku 2010. K výpočtu ostatních výdajů správce daně použil údaje z daňové evidence hlavního daňového subjektu, od kterého odečetl výdaje hlavním daňovým subjektem neprokázané a současně nesouvisející s podnikáním hlavního daňového subjektu.

(18) Výstupem daňové kontroly bylo vydání dodatečných platebních výměrů na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009, 2010 a 2011 dne 15. 3. 2014, jejichž výčet a obsah jsou specifikovány pod bodem 1 tohoto rozsudku. Proti dodatečným platebním výměrům se žalobce odvolal dne 2. 4. 2013.

(19) Odvolací finanční ředitelství pod bodem 1 tohoto rozsudku tam specifikovanými rozhodnutími o odvolání zvýšil ve všech třech případech částku daňově uznatelných výdajů na pohonné hmoty použité jako pomůcka, neboť se neztotožnil s názorem správce daně, který výdaje na pohonné hmoty u jednoho z automobilů krátil z důvodu osobního využívání automobilu. Žalovaný sdělil, že osobní používání automobilu nebylo prokázáno, a proto zvýšil údaje použité jako pomůcku o částku 12.000 Kč. Žalovaný dále v případě zdaňovacího období roku 2010 a 2011 snížil částku příjmů použitých jako pomůcka, neboť nesouhlasil s názorem správce daně, že nebylo prokázáno, že žalobce měl v rozhodném období i příjmy z prodeje (nikoli vlastních výrobků), a proto v těchto zdaňovacích obdobích změnil správcem daně vydané dodatečné platební výměry.

(20) Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba důvodná nebyla.

(21) Žalobce v žalobě především namítal nezákonnost přechodu na pomůcky a nepřiměřenost správcem daně použitých pomůcek. Současně upozornil na to, že dle jeho názoru bylo nesprávně odhlédnuto od okolností, z nichž pro žalobce vyplývaly výhody. Dle žalobce byla výzva, kterou správce daně vydal dne 21. 8. 2012, nezákonná. Pochybení spatřoval i v kombinaci pomůcek a dokazování v souvislosti se stanovením daňové povinnosti. Navíc správce daně opřel svá zjištění o informace, které mu poskytla osoba, která nebyla žalobcem k tomuto zplnomocněna.

(22) S ohledem na formulaci výše uvedených žalobních námitek soud považuje za nutné v první řadě posoudit, zda došlo k naplnění podmínek pro stanovení daně dle pomůcek a

současně v této souvislosti posoudit, zda pomůcky byly přiměřené a zda správce daně přihlédl k okolnostem, z nichž pro žalobce vyplývaly výhody. Současně soud považuje za nutné posoudit, zda výzva, kterou správce daně vydal dne 21. 8. 2012, odpovídala požadavkům daňového řádu.

(23) Za účelem posouzení těchto základních žalobních bodů soud považuje za podstatné poukázat na ustanovení § 98 odst. 1 daňového řádu. Podle tohoto ustanovení, nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností a v důsledku toho nelze daň stanovit na základě dokazování, správce daně stanoví daň dle pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem. Uplatnění tohoto postupu se uvede ve výroku rozhodnutí, kterým je stanovena daňovému subjektu daň. Podle odstavce druhého tohoto ustanovení, stanoví-li správce daně daň dle pomůcek, přihlédně také ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt, i když jím nebyly uplatněny. Podle odstavce třetího, pomůckami jsou zejména důkazní prostředky, které nebyly správcem daně zpochybněny, podaná vysvětlení, porovnáním srovnatelných daňových subjektů a jejich daňových povinností, vlastní poznatky správce daně získané při správě daní.

(24) Soud se proto zabýval otázkou, zda byly kumulativně splněny podmínky, že žalobce neunesl důkazní břemeno a daň nebylo lze stanovit dokazováním, a proto bylo nutné stanovit daň dle pomůcek. Ke stanovení daňové povinnosti za použití pomůcek je ve smyslu § 98 daňového řádu nutno splnit tři podmínky. Prvou podmínkou je skutečnost, že žalobce neplnil některou ze svých povinností při dokazování. Druhá podmínka stanoví, že v důsledku nesplnění této povinnosti nebylo lze stanovit daň dokazováním. Třetí podmínkou je fakt, aby daň za použití pomůcek byla stanovena spolehlivě. Pouze v případě splnění všech těchto podmínek může správce daně stanovit daň dle pomůcek. Jestliže jsou splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek, je pak rozsah přezkumu vytyčen dvěma okruhy námitek. Námitky mohou být vzneseny jednak proti správcem daně zvolenému způsobu stanovení daně, přičemž musí být tvrzeno, že daň je možné stanovit na základě dokazování, k tomu však musí daňový subjekt toto tvrzení doložit konkrétními důkazy. Námitky ohledně kvality použitých pomůcek mohou být uplatněny v souvislosti s tvrzením, že pomůcky nebyly adekvátní a dostatečně spolehlivé, avšak i toto tvrzení je nutné doložit.

(25) Soud v dané věci ověřoval, zda daňové orgány postupovaly dle výše popsanych pravidel a vycházel přitom z dokladů a listin založených ve spise. Z vyjádření hlavního daňového subjektu, které bylo učiněno při ústním jednání je zřejmé, že správci daně bylo sděleno, že byly prodávány pouze výrobky vlastní výroby a teprve v žalobním tvrzení je uváděno, že značnou část prodávaných výrobků měly vyrobit jiné subjekty na objednávku hlavního daňového subjektu a označit je touto značkou. Tento rozpor by byl odstranitelný v rámci probíhajícího daňového řízení, nejpozději formou odvolání a doložit důkazy. Hlavnímu daňovému subjektu i žalobci byla v daňovém řízení adresovaná a doručená výzva, z níž bylo jednoznačně srozumitelné, jaké pochybnosti správci daně vznikly. I při seznámení se s výsledky kontrolního zjištění bylo zřejmé, jakým způsobem správce daně zjistil rozsah uskutečněných zdanitelných plnění, která byla uvedena, konkrétně za jednotlivé roky. Byl uveden i výpočet na základě údaje o podílu pořízeného materiálu na celkové ceně výrobků, který tvořil rozsah uskutečněných zdanitelných plnění. Tento způsob výpočtu byl žalobci znám, a nic nebránilo tomu, aby v případě nesouhlasu byl tento způsob žalobcem rozporován a důkazními prostředky doložen. Po seznámení s výsledky kontrolních zjištění bylo uvedeno, že hlavní daňový subjekt prodal nakoupené zboží v roce 2010 ve výši 10.000 Kč a v roce 2011 ve výši 4.000 Kč. Teprve v žalobě bylo uvedeno bez jakýchkoliv důkazů, že větší část

výdajů na účtu 501 byla vynaložena na zboží a nikoli na materiál. Soud poukazuje na to, že řízení před soudem není pokračováním daňového řízení a při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí je ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s. nutno vycházet ze skutkového stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

(26) Soud dále ověřil, že v daňovém řízení bylo zjištěno, že hlavní daňový subjekt nevedl knihu jízd, evidenci o průběžném hospodaření s majetkem, nepředložil soupisy skladových zůstatků k poslednímu dni kalendářního roku a předložená daňová evidence nebyla správná ani průkazná. Pochybnosti správce daně, které vyjádřil ve výzvě, nebyly odstraněny. Z toho důvodu je možné uzavřít, že při absenci podstatných důkazů nebylo možné stanovit daň dokazováním, a proto byl zcela správný závěr daňových orgánů, že je nutné stanovit daň za použití pomůcek. Soud proto uzavřel, že první dvě podmínky pro přechod, při stanovení daně, z dokazování na pomůcky byly splněny.

(27) Žalovaný správní orgán se s otázkou usnesení důkazního břemene vypořádal v žalobou napadených rozhodnutích, vysvětlil, jaké pochybnosti mu vznikly v souvislosti s porušením povinností daňového subjektu. Žalovaný správní orgán uvedl, že daňový subjekt neprokázal správnost a úplnost údajů o příjmech a výdajích uvedených v daňové evidenci a tím neunesl důkazní břemeno na něm váznoucí. Správce daně neměl k dispozici dostatek objektivních důkazů. Byť daňový subjekt předložil daňovou evidenci a prvotní doklady, o těchto evidencích a dokladech však správce daně vyjádřil své oprávněné pochybnosti. Tento postup byl popsán ve zprávě o daňové kontrole. Daňový subjekt byl zákonným způsobem vyzván, aby požadované skutečnosti prokázal. Tuto povinnost daňový subjekt nesplnil, tudíž neprokázal svá tvrzení tak, jak stanoví § 92 odst. 3 daňového řádu. Nestačilo totiž pouze tvrdit, že příjmy a výdaje byly ve výši uvedené v daňovém tvrzení, ale pravdivost těchto tvrzení bylo nutné prokázat. Bez průkazně vedené daňové evidence za situace nepředložení důkazních prostředků, nebylo možné objektivně posoudit, zda veškeré příjmy a výdaje uvedené v daňovém tvrzení odpovídají skutečným příjmům a výdajům, a zda byla daň stanovena ve správné výši. Proto soud přisvědčil závěru daňových orgánů, že první dvě podmínky pro stanovení daně podle pomůcek byly splněny.

(28) Důvodnou nepovažoval soud ani námitku, že daň nebyla žalobci stanovena dostatečně spolehlivě. Jestliže žalobce v průběhu celého daňového řízení nesdělil správci daně tvrzení, které uvedl poprvé v žalobě, že správce daně při výpočtu daňové povinnosti mylně vycházel z toho, že se hlavní daňový subjekt ve skutečnosti kromě výroby produktů a jejich prodeje rovněž zabýval tím, že nakupoval již hotové výrobky, které dále prodával a dále tvrdil, že na účtu 501 nejsou uvedeny pouze materiály, ale i ony hotové výrobky, které byly prodávány pod značkou hlavního daňového subjektu a nerozporoval po celou daňovou kontrolu mu správcem daně sdělované výpočty, z nichž bylo zřejmé, že pro celý účet 501 zohledňuje žalobcem tvrzenou výši ceny surovin, tedy 20 % - 40 %, pak nelze teprve v žalobě vytýkat tomuto postupu daňových orgánů nedostatečnou spolehlivost. Byl to právě sám hlavní daňový subjekt, kdo na účtu 501 evidoval položky pod souhrnným označením suroviny. Tato námitka se proto jeví jako námitka účelová, neboť daňový subjekt měl v průběhu daňového řízení dostatečný prostor pro uplatnění této námítky, což nevyužil a takovou námitku neuplatnil. Z postupu daňových orgánů je naopak patrná snaha vyjít žalobci vstříc, a to i kupříkladu postupem, na který žalovaný upozornil, že pro výpočet daňové povinnosti byl využit pro žalobce výhodný podíl ceny surovin na výsledné ceně, tedy 40 %. Zohledněním horní hranice správce daně vyšel žalobci vstříc, a to i v případě, že by skutečně u již hotových výrobků byl podíl jejich pořizovací ceny k ceně výsledné vyšší, a proto i s ohledem na tento postup daňových subjektů nelze dospět k závěru, že by daň žalobci nebyla stanovena

dostatečně spolehlivě. Stanovení daně dle pomůcek představuje kvalifikovaný odhad, což znamená, že daň by měla být co nejblíží realitě. Je tedy zcela nepochybné, že je rozdíl mezi stanovením daně dokazováním a stanovením daně dle pomůcek. Pokud žalobce neunesl své důkazní břemeno a byl poučen o tom, že v takovém případě mu bude stanovena daň dle pomůcek, musel počítat s tím, že se bude jednat o stanovení daně kvalifikovaným odhadem. Jak byl tento kvalifikovaný odhad učiněn, je zachyceno v úředních záznamech. Soud uzavřel, že s ohledem na tyto výpočty v těchto úředních záznamech uvedené, nelze přisvědčit závěru, že pomůcky využitě správcem daně nebyly přiměřené a vybočovaly ze zákonných mezí. Naopak soud má za to, že daň byla žalobci na základě pomůcek stanovena dostatečně spolehlivě.

(29) Žalobce dále vytýkal žalovanému, že nesprávně vážil okolnosti, z nichž vyplývají pro žalobce výhody. Ani tuto námitku soud nepovažuje za důvodnou. Jak vyplývá z obsahu žalobou napadených rozhodnutí, správce daně jako výhodu odečetl slevu na dani za poplatníka a daňové zvýhodnění na vyživované dítě. Zohlednil dále skutečnost, že žalobce byl spolupracujícím osobou s manželkou. Současně jsou zmiňovány i nepřímé výhody, které byly v případě stanovení daně dle pomůcek žalobci zohledněny, a to použití nejvyššího procentního podílu ceny materiálu na ceně výrobku. Ve prospěch žalobce byly zvýšeny i výdaje na pohonné hmoty, kdy bylo zohledněno, že nebylo prokázáno použití druhého automobilu k osobní potřebě žalobce. Dále soud poukazuje na skutečnost, že v případě nesouhlasu daňového subjektu s výší doměřené daně může daňový subjekt vznášet námitky v tom smyslu, že daňová povinnost nebyla stanovena dostatečně spolehlivě, nebo že správce daně použil zcela nepřiměřené pomůcky, čímž překročil meze, které mu zákon stanovil, avšak v těchto námitkách je povinen uvést, z jakých důvodů považuje stanovený základ daně a její výši za zcela nepřiměřenou a své tvrzení musí podložit odpovídajícími důkazy. Vytýkaná nedostatečná spolehlivost se totiž musí týkat výhradně celkového výsledku stanovení daňové povinnosti, a tudíž daňový subjekt může ve svých námitkách polemizovat s výsledným určením této povinnosti. Je to tedy daňový subjekt, na kterém leží důkazní břemeno ohledně prokázání nedostatečné spolehlivosti výsledné daňové povinnosti. To vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu, kupř. rozsudku sp. zn. 8Afs 69/2010. Žalobce takové konkrétní výhrady nevznášel a jak již soud výše uvedl, na základě žalobcem vznesených námitek takové pochybení daňových orgánů neshledal. Soud uzavřel, že daňové orgány splnily svou povinnost zakotvenou v § 98 odst. 2 daňového řádu a přihlédly k výhodám, které žalobci svědčily, o čemž svědčí úřední záznamy o stanovení daně dle pomůcek. Námitky soud proto hodnotil jako nedůvodné.

(30) Další žalobní námitka se týkala výzvy správce daně, která dle žalobce nesplňovala požadavky § 92 daňového řádu. K tomu odkázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Výzvu, kterou vydal správce daně žalobci, označil za neúčinnou a nesplnitelnou. Zdůraznil, že výzva musí být jasná, srozumitelná a splnitelná. Navíc nemohl daňový subjekt reagovat na prokazování negativních skutečností a v důsledku takové výzvy nemohlo na žalobce přejít důkazní břemeno. Ani tuto námitku soud nehodnotí jako opodstatněnou.

(31) Podle ustanovení § 92 odst. 1 daňového řádu dokazování provádí příslušný správce daně nebo jím dožádaný správce daně. Podle odstavce 3 daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Podle odstavce 4, pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední

evidence. To znamená, při správě daní prvotně stíhá důkazní břemeno daňový subjekt, což je logické, neboť daňový subjekt podává daňové přiznání. V tomto případě uvádí svá tvrzení, a proto jej stíhá v tomto rozsahu důkazní břemeno. Jestliže vzniknou správci daně pochybnosti, uloží daňovému subjektu povinnost prokázat to, co v daňovém přiznání tvrdil a taková výzva odpovídá zákonu a nepředstavuje výraz libovůle správce daně. Výzva, která byla žalobci doručena, obsahovala konkrétní argumentaci zakládající pochybnosti správce daně o správnosti průkaznosti nebo úplnosti jím vykázaných údajů v daňovém přiznání, a proto byla určitá i srozumitelná. K obsahu výzvy lze odkázat i na zprávu o daňové kontrole, ve které jsou uvedeny údaje, o kterých vznikly správci daně pochybnosti popsány, je uvedena odpověď hlavního daňového subjektu na tuto výzvu a hodnocení správce daně. Žalobcem citovaný judikát Nejvyššího správního soudu, na který v této souvislosti odkázal, není pro danou věc využitelný, neboť konkrétní výzva ze dne 21. 8. 2012 jak již je výše uvedeno splňovala veškeré požadavky kladené na ni zákonem a vyhovuje i požadavkům soudů. Ve výzvě správce daně požadoval výčet přesně specifikovaných výdajů prokázat, zda byly skutečně použity k dosažení zajištění a udržení zdanitelných příjmů a dále prokázat, kde se tyto věci nacházejí. Současně požadoval, aby bylo prokázáno, že v daňových přiznáních za předmětná zdaňovací období byly uvedeny správné, pravdivé a úplné skutečnosti. Daňový subjekt nebyl vyzván k tomu, aby předkládal konkrétní důkazní prostředky, ale byl vyzván k tomu, aby prokázal požadavky stanovené zákonem, tzn. správnost, pravdivost a úplnost údajů, které uvedl v daňových přiznáních, přičemž nebyl nikterak omezen v možnostech nabídky důkazních prostředků. Daňový subjekt mohl použít jakýchkoli důkazních prostředků, kterými by prokázal skutečný stav věci a tím se zhostil unesení na něm spočívajícího důkazního břemene. Soud proto uzavřel, že výzva byla splnitelná, konkrétní a srozumitelná a na jejím základě správce daně sdělil své pochybnosti, tudíž se přeneslo důkazní břemeno na daňový subjekt.

(32) V projednávané věci soud uzavřel, že správce daně unesl důkazní břemeno a ve výzvě jak je v bodě výše popsáno jasně a srozumitelně vysvětlil své požadavky a pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti a úplnosti povinných evidencí a účetních záznamů, neboť z některých daňovým subjektem předložených dokladů nebyla zřejmá souvislost dokladovaných plnění s podnikatelskou činností hlavního daňového subjektu. Současně z výpočtů, které orientačně správce daně provedl, vyplynuly jiné údaje, než které byly uvedeny v daňových evidencích konkrétně při uplatňování výdajů za pohonné hmoty a uplatněné příjmy. Z textu výzvy ze dne 21. 8. 2012 jsou srozumitelné pochybnosti správce daně, a proto správce daně své důkazní břemeno unesl a bylo na daňovém subjektu, na který bylo tímto postupem důkazní břemeno přeneseno, aby je v dalším řízení vysvětlil. Námitka žalobce proto nebyla důvodná. Žalobce nebyl výzvou nucen prokazovat jak vyplývá z výše uvedeného negativní skutečnosti.

(33) Důvodnou nepovažoval soud ani námitku, že část daně byla stanovena dokazováním a část podle pomůcek. Takový postup nebyl správcem daně aplikován. V teoretické rovině lze přisvědčit žalobci, že kombinování obou způsobů stanovení daně by nebylo přípustné. Nelze však zaměňovat postup, kdy při stanovení daně dle pomůcek využije správce daně některých dokladů či evidencí, pokud je samostatně nezpochybnil pro stanovení daně, neboť takové doklady mohou posloužit k co nejpřesněji stanovenému odhadu daňové povinnosti na základě pomůcek. Tento způsob je souladný s ustanovením § 98 odst. 3 písm. d) daňového řádu. Tato námitka je žalobcem formulována pouze obecně, když vytýká správci daně neuznání některých výdajů daňového subjektu, aby vzápětí část těchto výdajů opět jako daňové uznal. Soud se proto k této obecné formulaci nemůže vyjádřit jiným způsobem, než učinil, tzn., že není vyloučeno, aby jako pomůcka byly správcem daně využity doklady, které

nebyly zpochybněny, a proto mohou sloužit pro přesné stanovení daňového odhadu. Takový postup neodporuje daňovému řádu. Lze připomenout, že tato metoda je jistě přesnější pro stanovení kvalifikovaného odhadu daňové povinnosti a volba této metody nevybočuje z mezí správci daně svěřenému správnímu uvážení. Toto správní uvážení, které je limitováno ústavními principy nediskriminace a zákazem libovůle správního orgánu byly v dané věci dodrženy a žalobce takové žalobní námitky v konkrétní poloze ani nevznsl. Soud připomíná, že nemůže stejně jako odvolací orgán přezkoumávat volbu a použití pomůcek za situace, kdy se správce daně pohyboval v mezích jemu svěřené správní úvahy, což znamená, že nepoužil zjevně nesprávný či nelogický postup a nesprávný výpočet. Námitky tohoto typu žalobce v žalobě rovněž nevznsl. Současně je třeba poukázat na obsah úředního záznamu o použitých pomůckách, z něhož vyplývá, že správce daně vycházel z ustanovení § 98 daňového řádu a zohlednil všechny požadavky v tomto ustanovení na něho kladené, což vyplývá z výše uvedeného hodnocení. Z úředních záznamů dále vyplývá s ohledem i na vysvětlení tam uvedené, že se správce daně snažil přiblížit co nejvíce realitě a podmínkám podnikání daňového subjektu a daňovou povinnost stanovit přiměřeně a spolehlivě. I postupech žalovaného správního orgánu, který ve dvou případech změnil rozhodnutí správce daně lze takovou snahu jednoznačně vysledovat.

(34) Soud proto nepřisvědčil žalobní námitce, že daňová povinnost byla stanovena v rozporu s § 1 odst. 2 a § 98 odst. 1 a 2 daňového řádu. V souzeném případě nepochybil ani odvolací orgán, který postupoval v souladu s ustanovením § 114 daňového řádu. Tato námitka byla v žalobě uvedena rovněž pouze v obecné poloze. Soud proto k tomu v obecné poloze uvádí, že povinností odvolacího orgánu je přezkoumat napadené rozhodnutí v rozsahu požadovaném v odvolání. Tento požadavek byl žalovaným správním orgánem zcela naplněn. Žalovaný správní orgán postupoval podle odstavce 4 citovaného ustanovení, neboť odvolání směřovalo proti rozhodnutí o stanovení daně dle pomůcek, a z toho důvodu přezkoumal dodržení zákonných podmínek pro použití tohoto postupu stanovení daně, jakož i přiměřenost těchto pomůcek.

(35) Pokud žalobce namítal, že on sám i hlavní daňový subjekt nevěnovali daňové kontrole takovou pozornost, jakou by tato kontrola vyžadovala, a tudíž se mohlo stát, že připustili, aby se správcem daně jednal jejich účetní, který neměl plnou moc a nebyl ani zaměstnancem žalobce, pak ani tato námitka nemá vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Ze spisu bylo ověřeno, že správce daně nejednal s účetním tak, jak tvrdil žalobce. Správce daně pouze od účetního převzal technický nosič dat s evidencí příjmů a výdajů za roky 2009 – 2011 ve formě hlavní knihy a knihy přijatých faktur. Hlavní daňový subjekt k tomu uvedl, že mezi účetním a tímto hlavním daňovým subjektem existovala ústní dohoda, na základě které zpracovával účetní žalobci účetnictví. Z vyjádření hlavního daňového subjektu vyplynulo, že některé části tohoto účetnictví měl právě účetní k dispozici, a ten je dne 27. 2. 2012 donesl správci daně. Jednalo se tedy o podklady, které byly správci daně předány účetním a o tomto postupu byl hlavní daňový subjekt zpraven a takový postup nikterak nerozporoval. Navíc s odkazem na ustanovení § 93 odst. 4 daňového řádu je v pravomoci správce daně takové listiny vyžádat od kohokoliv. Z toho důvodu za situace, kdy správce daně od účetního převzal jím předkládané účetnictví hlavního daňového subjektu i žalobce, nejednalo se o důkaz, který by byl získán nezákonným způsobem. Bylo-li účetnictví vedeno chybně či neodborně, nemůže mít tato skutečnost vliv na postup a závěry správce daně, a to z toho důvodu, že za stav účetnictví, které bylo vedeno, odpovídá žalobce a nikoliv správce daně. Tato skutečnost nezbavuje daňový subjekt odpovědnosti za vedení účetnictví. Námitka je rovněž hodnocena jako nedůvodná.

IV. Závěr, náklady řízení

(36) Soud proto uzavřel, že podmínky pro dodatečné doměření daně za použití pomůcek byly dodrženy a pomůcky, které představují v některých částech i důkazní prostředky žalobce, které nebyly zpochybněny, nebyly hodnoceny jako nepřiměřené nebo nespolehlivé. Rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Žaloba nebyla hodnocena jako důvodná. Vzhledem k těmto důvodům soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

(37) Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že úspěšnému žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady řízení. Soud rozhodl rozsudkem bez jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci projevíli s takovým procesním postupem soudu souhlas.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 30. ledna 2015

Předsedkyně senátu:
JUDr. Marie T r n k o v á v. r.

Za správnost vyhotovení :
Prázdna Jaroslava